

ПРЕПОРУЧЕНО

ПРЕПОРУЧЕНО
ЧАСОПИС ПОВЕЉА 3/2019
ДОДАТАК БРОЈ 44

Главни и одговорни уредник
ДЕЈАН АЛЕКСИЋ

Ликовни уредник
ДРАГАН ПЕШИЋ

Издавач
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА „СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ“
КРАЉЕВО

За издавача
МИША МИЛОСАВЉЕВИЋ

Уредништво Повеље, 36000 Краљево, Цара Душана 39
Тел. 036 312 442, e-mail: povelja@mts.rs, веб-сајт: www.kv-biblio.org.rs

Штампа Планета принт, Београд
Тираж 500

ISSN 1452–3531

Вилијам Хенли

ГОСПОЂА ДЕЛИ ИМА ЛЈУБАВНИКА

Превео са енглеског ЂОРЂЕ КРИВОКАПИЋ

повеља

Наслов оригинала:
William Hanley
MRS. DALLY HAS A LOVER

Прейоручено, додаток часописа *Повеља*,
штампан је захваљујући подршци
Министарства за културу и медије Републике Србије
и Скупштине града Краљева.

Лица:

Гђа Дели
Френки

Сцена: кухиња, град Њујорк, јануар

Када се завеса подигне: кухиња у стану са просторијама у низу, стара и похабана, али очигледно онолико уредна и чиста колико то околности допуштају. На десној страни, прозор, затворен. У средини при дну позорнице, мала ниша, врата ка купатилу, лево од овога – помоћна врата, воде ка ходнику, а на кваки врата виси окаћен мушки сако. Ту је и сто са три столице, на средини собе, четврта столица је напред лево наспрам зида. На левом зиду су врата застрта драперијом: ако би неко бацио камен кроз ова врата он би прошао кроз малу спаваћу собу, нешто већу спаваћу собу, дневну собу, и прозор дневне собе и пао на улицу прекривену оштећеним и црвенкастомрким пешчаром и кантама за ђубре. Тренутак затим, Гђа Дели улази с десне стране, шљапка папучама и везује кајиш танке зелене кућне хаљине. Она је позних тридесетих година, црвене косе и, ако се све узме у обзир, у добром је стању. Крене ка шпорету, али се запетља у мушку белу кошуљу која лежи на поду и коју подиже и брижљиво пребаци преко наслона столице. Пали гас испод џезве и док певуши песму „Beautiful Dreamer”, оде у купатило. Пошто се за њом затворе врата, један осамнаестогодишњи младић обичног изгледа и без кошуље појављује се на вратима спаваће собе.

ФРЕНКИ: Шта се то десило с мојом...? (*Угледа кошуљу, узме је са столице и с њом се враћа у спаваћу собу. Гђа Дели се појављује из кућишта, с четком за косу у руци. Поставља шоље, млеко, шећер, четка косу слободном руком. Дечак се појављује на вратима, држи отворену своју кошуљу.*) Еј, види!

ГЂА ДЕЛИ: Шта?

ФРЕНКИ: Дугмад. Нема дугмади. (*Она прилази и загледа кошуљу.*)

ГЂА ДЕЛИ: Јесам ли ја то урадила?

ФРЕНКИ: Па, ја нисам. (*Њен поглед открива чудну комбинацију нелагодности и сипљивости.*)

ГЂА ДЕЛИ: Извини.
ФРЕНКИ: *(Осећа се нелагодно због ње, не због себе.)* Исусе!
ГЂА ДЕЛИ: Па мора да су ту негде. Пришићу их. *(Гледа по пооду и поочне да скупиља дугмад. Френки нађе једно, али се не ширеди.)* Колико их има?
ФРЕНКИ: *(Броји рупице.)* Шест.
ГЂА ДЕЛИ: Хоћеш мало кафе? Ево кувам је.
ФРЕНКИ: Океј.
ГЂА ДЕЛИ: Колико их имаш? Ја имам четири.
ФРЕНКИ: Једно.
ГЂА ДЕЛИ: *(На коленима, загледа.)* Још једно.
ФРЕНКИ: Ено га.
ГЂА ДЕЛИ: Где је?
ФРЕНКИ: Управо тамо, поред твоје ноге.
ГЂА ДЕЛИ: Имаш и добре очи. *(Устјане.)* Значи, хоћеш мало кафе?
ФРЕНКИ: Да, наравно.
ГЂА ДЕЛИ: Хоћу да кажем, не журиш никуда или тако нешто?
ФРЕНКИ: Не, никуда не журим. *(Седне на столицу лево код столице. Она узме лонче с кафом са шпорети и стави га на сто.)*
ГЂА ДЕЛИ: Морам да донесем иглу и конац. *(Она изађе, пауза. Френки загледа рупице за дугмад на кошуљи и одмахује главом, а онда настане кафу. Гђа Дели се враћа из спаваће собе са кућним-прибором за шивење, некад је то била кућица са слајкишима, Застјане на вратима, посматра дечака који јој је окренути леђима, она му прилази и ставља руке на његова рамена.)* Мораш да је скинеш, драги. *(Он се искобеља из кошуље, она је узме и пољуби његово голо раме. Док обилази око столице како би села наспрам њега, Френки одсушно обриси пољубац са свој рамена, нешто што она не приметити.)*
ФРЕНКИ: На сву срећу немам дугмад на панталонама.
ГЂА ДЕЛИ: Дрско. *(Настје себи кафу.)* Кафа добра?

ФРЕНКИ: Да, супер је. (*Посијаје очигледно да Френки има истрајну склоност да јој се обраћа крајичком ока.*)

ГЂА ДЕЛИ: Хоћеш нешто да поједеш, неки сендвич или тако нешто?

ФРЕНКИ: Нећу, нисам гладан.

ГЂА ДЕЛИ: Ниси гладан сендвича, у сваком случају.

ФРЕНКИ: (*Чуо је али, осмеује се самосвесно*) Шта?

ГЂА ДЕЛИ: Рекла сам: у сваком случају не сендвича.

ФРЕНКИ: Нисам једини. (*Пауза. Она почне да ирришева дугмад на кошуљу.*)

ГЂА ДЕЛИ: Знаш, једном умало да будем силована кад сам имала шеснаест година?

ФРЕНКИ: Да? И шта се догодило?

ГЂА ДЕЛИ: Па нисам била.

ФРЕНКИ: Знам, али хоћу да кажем, како то?

ГЂА ДЕЛИ: Рекла сам том типу да имам сифилис. (*Френки се скоро нејприме-ишно иррне.*)

ФРЕНКИ: Стварно?

ГЂА ДЕЛИ: Да.

ФРЕНКИ: Имала си сиф кад си имала шеснаест година?

ГЂА ДЕЛИ: Не! *Нисам* имала сифилис! Мислила сам да си хтео да кажеш да ли сам му рекла да га имам.

ФРЕНКИ: Не, мислио сам да ли си га имала.

ГЂА ДЕЛИ: Не, нисам га стварно имала, само сам му рекла да имам.

ФРЕНКИ: И он ти поверовао?

ГЂА ДЕЛИ: Није хтео да рескира на то да немам.

ФРЕНКИ: То је било доста паметно.

ГЂА ДЕЛИ: Па, има тренутака када девојка мора брзо да мисли – као у случају силовања. Хоћу да кажем, изгубиш главу и немаш среће. И тако сам му рекла да имам сифилис. Он каже, лажеш!, а ја рекла онда само напред па сазнај.

ФРЕНКИ: Ипак није хтео да ризикује, је ли?

ГЂА ДЕЛИ: Дођавола, би ли ти?

ФРЕНКИ: Не, претпостављам да не бих.

ГЂА ДЕЛИ: Убио је бога у мени, али ме није силовао. Али, дођавола...

ФРЕНКИ: Мораћу то да упамтим када следећи пут неко буде покушао мене да силује.

ГЂА ДЕЛИ: Дрско.

ФРЕНКИ: (*Ноншалантно.*) Па, хоћу да кажем, ух...

ГЂА ДЕЛИ: Френки... имаш пуно девојака?

ФРЕНКИ: Охх, двадесет или тридесет, тако некако.

ГЂА ДЕЛИ: Не, стварно.

ФРЕНКИ: Па знаш, неколико. А што?

ГЂА ДЕЛИ: Само сам се питала. Чуј, види ти мене како ти допуштам да седиш ту без кошуље и ичега. Боље да ти дам нешто да обучеш пре него што се прехладиш.

ФРЕНКИ: Не, у реду је. (*Она је већ кренула.*) Види, не треба ми... (*Отишла је у спаваћу собу.*)

ГЂА ДЕЛИ: (*Иза сцене.*) Управо сам нашла праву ствар. (*Поново улази и носи мушки џемпер на заковчавање љубичасте боје.*) Никада није био ношен. То је његов, знаш? Купила сам му прошлог Божића, али он неће ни да га проба. Рекла сам му да су сада јако популарни, сви их носе, али он неће. Нема стила, знаш? Сировина. Ево, обуци. (*Он устјане и обуче џемпер.*)

ФРЕНКИ: (*Крене најпрег десно.*) Мало је велики.

ГЂА ДЕЛИ: Сировина... Па, јако лепо ти пристоји, хоћу да кажем, само да је мало мањи.

ФРЕНКИ: Да, мало је превелик.

ГЂА ДЕЛИ: (*Иде за њим.*) Мрзим да видим лепу одећу као што је ово како пропада. Каже да не би могао да носи тако нешто. Ту боју, знаш? Рекла сам да би могао да га носи док ради. А он каже могу ли ја да замислим да он носи тако

нешто док вози такси. Рекла сам како би изгледао као најизузетнији таксиста у читавом граду. Али не, не он. Онда сам рекла, па, могао би да га носи по кући, бар бих га ја видела. А он каже, замисли неко дође на врата. Онда каже да треба да га заменим и узем неку другу боју, онда би га можда носио.

ФРЕНКИ: *(Седне за стоо. На столицу која стоји окренутиа ка дну сцене. Промишљено.)* То би била добра идеја.

ГЂА ДЕЛИ: То је боја коју сам купила, то је боја коју је добио... Хоћу да кажем, зар не мислиш да је то лепа боја?

ФРЕНКИ: Јесте, врло лепа.

ГЂА ДЕЛИ: *(Седне, с десне стране стоола.)* Наравно.

ФРЕНКИ: Мало... светла, можда. За мушкарца.

ГЂА ДЕЛИ: Да, сад, мислила сам да би могла мало да разведри његову личност. Неће он. *(Пауза, она шије.)*

ФРЕНКИ: Откуд то да си ме малопре питала да ли имам девојке?

ГЂА ДЕЛИ: Ох, само сам била радознала.

ФРЕНКИ: Ох.

ГЂА ДЕЛИ: Радозналост убила мачку, а?

ФРЕНКИ: Не, али хоћу да кажем, да л' ти мислиш да уопште нисам имао неку девојку или тако некако?

ГЂА ДЕЛИ: Не, нисам тако мислила.

ФРЕНКИ: Хоћу да кажем, нисам ја Марлон Брандо, у реду, али сам океј.

ГЂА ДЕЛИ: Оно што сам хтела да кажем било је да ли имаш девојке које су... пријатне према теби.

ФРЕНКИ: Наравно да су пријатне према мени.

ГЂА ДЕЛИ: *(Пажљиво.)* Хоћу да кажем да ли су толико пријатне као ја.

ФРЕНКИ: Шта хоћеш да кажеш, да ли ми се подају? *(Тај израз код ње изазове паузу.)*

ГЂА ДЕЛИ: Да, претпостављам да сам то хтела да кажем.

ФРЕНКИ: Не, оне су обичне клинке. Овај, једна можда. Понекад. На крову, знаш? А зашто би то да знаш?

ГЂА ДЕЛИ: Само сам се питала.

ФРЕНКИ: Оне су обичне клинке. (*Устиаје, узме кекс из кутије на шпоретиу, иде докано најред, десно.*)

ГЂА ДЕЛИ: Френки... да ли ти се ја допадам?

ФРЕНКИ: Наравно да ми се допадаш.

ГЂА ДЕЛИ: Не, хоћу да кажем, да ли ти се стварно допадам, Хоћу да кажем, да ли ти... размишљаш о мени?

ФРЕНКИ: Па наравно да мислим о теби. Ево управо сада мислим на тебе.

ГЂА ДЕЛИ: Али када ниси овде, када си на неком другом месту, да ли онда мислиш на мене?

ФРЕНКИ: Наравно.

ГЂА ДЕЛИ: Шта мислиш?

ФРЕНКИ: Шта?

ГЂА ДЕЛИ: Шта мислиш? Као, рецимо, кад идеш улицом и мислиш о мени, шта онда мислиш?

ФРЕНКИ: Па, не знам, никада нисам о томе размишљао. Хоћу да кажем, о чему мислим. Човек једноставно мисли, зар не? Како можеш да мислиш о томе шта мислиш? (*Седне на столициу окренутиу ка дну сцене.*)

ГЂА ДЕЛИ: Да ли мислиш да сам згодна?

ФРЕНКИ: Наравно.

ГЂА ДЕЛИ: Да ли мислиш... да имам леп стас?

ФРЕНКИ: Доврага, да.

ГЂА ДЕЛИ: Уствари ја се доста добро држим, ако се све узме у обзир. Хоћу да кажем, за жену мојих година, ја сам у доста добром стању. (*Пауза.*) Можда сам шашава.

ФРЕНКИ: А што? (*Она само одмахује главом.*) Чуј, ако заиста желиш да знаш нешто, ја мислим да си ти... јако лепа.

ГЂА ДЕЛИ: Стварно?

ФРЕНКИ: Наравно.

ГЂА ДЕЛИ: Врло лепо од тебе да то кажеш, Френки.

ФРЕНКИ: Нема на чему. Мислио сам да то знаш, да нисам морао то да кажем.

ГЂА ДЕЛИ: Не, могао би то да кажеш с времена на време, то би било у реду.

ФРЕНКИ: Као што каже мој стари.

ГЂА ДЕЛИ: Шта.

ФРЕНКИ: Жене увек очекују комплименте.

ГЂА ДЕЛИ: *(Усиљено.)* Јесте, права смо напаст.

ФРЕНКИ: Тако каже моја мама: ако повремено добије неки, онда не мора да га прижељкује.

ГЂА ДЕЛИ: *(Пошврдно клима главом.)* Твоја мајка ми је увек била драга.

ФРЕНКИ: *(Ошрезно.)* Познајеш моју мајку?

ГЂА ДЕЛИ: Само се поздравимо у продавници.

ФРЕНКИ: Ох. Помислио сам да си хтела да кажеш да је познајеш. То би било чудно. *(Њен узнемирен поглед му промакне.)*

ГЂА ДЕЛИ: Пријатна је, твоја мајка.

ФРЕНКИ: Не сећам се када си се овде доселила, тада мора да сам био клинац.

ГЂА ДЕЛИ: Дрско дете – исти као што си сада. *(Има извесних мишљања која, када се постане у одређеном тренутку, звуче као нека увреда. Френки сада оставља једно шакво.)*

ФРЕНКИ: Уосталом, колико имаш година?

ГЂА ДЕЛИ: Шта те брига!

ФРЕНКИ: Не, стварно, колико?

ГЂА ДЕЛИ: Драги, жену никада не треба да питаш колико има година – сем, можда, ако има мање од двадесет или преко седамдесет.

ФРЕНКИ: Што?

ГЂА ДЕЛИ: Зато што је све оно је између скроз деликатно.

ФРЕНКИ: Откуд то да се жене понашају тако чудно када се ради о њиховим годинама? Исто је тако и са мојом мајком. Питао сам је једном колико има година и није хтела да ми ка`е. Једини разлог који знам јесте онај који сам видео на мојој крштеници. Откуд то?

ГЂА ДЕЛИ: Зато што се прича да с годинама губимо на вредности – као да смо аутомобили или тако нешто. Неколико рупа на бранику, огреботина овде-онде и почнеш да тражиш нов модел. (*Она за шренуишак оклева, заштим додаје.*)
Имам тридесет пет година.

ФРЕНКИ: Тридесет пет. Имам праву жену.

ГЂА ДЕЛИ: Имаш, драги.. Али не зато што имам тридесет пет.

ФРЕНКИ: Па, знаш шта мислим: године старости, искуство.

ГЂА ДЕЛИ: Да, знам шта мислиш.

ФРЕНКИ: Мислио сам да си чак још млађа. (*Устаје, креће лево.*)

ГЂА ДЕЛИ: Стварно? А што?

ФРЕНКИ: Моја мајка има тридесет шест, а она изгледа доста старија од тебе. Али то је можда због све деце. Због деце жене старе много брже, је л' тако? Хоћу да кажем зато што их имају.

ГЂА ДЕЛИ: Ко ти је то рекао?

ФРЕНКИ: Не знам, прочитао сам негде, мислим. (*А онда још једно шакво ишшање.*) Како то да уопште немаш деце?

ГЂА ДЕЛИ: Гле сад! Шта, пишеш неку књигу?

ФРЕНКИ: Само сам се питао. (*Пауза*)

ГЂА ДЕЛИ: Имала сам дете.

ФРЕНКИ: Где је оно?

ГЂА ДЕЛИ: Није то било „оно”, драги. Био је дечак... Умро је.

ФРЕНКИ: (*Дирнути.*) Ух... баш страшно.

ГЂА ДЕЛИ: Имао је три године. Утопио се.

ФРЕНКИ: (*Седне на столицу у правцу дна сцене.*) То је заиста страшно... Требало је да имаш још једно, можда.

ГЂА ДЕЛИ: Ех, то је било кад сам изгубила једно, изгубла сам све. Када се појавио из мене, он је повукао пуно од мог стомака, видиш? Било је ту пуно техничких речи за то али се све svelo на то, тако да више нисам могла да их имам.

ФРЕНКИ: Да... То је стварно страшно.

ГЂА ДЕЛИ: Да. (*Нагло устисне, узме лонче с кафом и носи до шпоретића, ућали ѓас испод лочетића.*) Звао се Алан.

ФРЕНКИ: Шта?

ГЂА ДЕЛИ: То дете. Звао се Алан. То је лепо име, зар не?

ФРЕНКИ: Јесте. Врло лепо.

ГЂА ДЕЛИ: (*Крај столице, стоји.*) По Алану Ладу. Јеси ли гледао *Сѓаклени кључ*?

ФРЕНКИ: Шта је то?

ГЂА ДЕЛИ: Филм. *Сѓаклени кључ*. Са Аланом Ладом? (*Он одмахује ѓлавом, мало збуњен.*) Стварно је био сјајан. Знаш, с оним кишним мантилом и осталим. Наравно он није знао да сам детету дала име по Алану Ладу.

ФРЕНКИ: Алан Лад није знао?

ГЂА ДЕЛИ: Није, глупи. Он. Сировина.

ФРЕНКИ: Ах.

ГЂА ДЕЛИ: Само сам му рекла да хоћу да се зове Алан. Хтео је да се дете зове као и он. Можеш ли то да замислиш? Хоћу да кажем, да ли знаш како се он зове?

ФРЕНКИ: Сам.

ГЂА ДЕЛИ: Па сад, сви га зову Сам, тако он пише своје име и тако то, али знаш ли ти његово право име? *Самсон*. Он је Самсон, у реду, али подшишан, ако схваташ шта хоћу да кажем. (*Она искључи ѓас, врати се к столиу с лончећом за кафу, наћуни себи шољу, а онда и Френкијећу.*) Схваташ шта хоћу да кажем?

ФРЕНКИ: (*Осмехује се.*) Да, мислим да схватам.

ГЂА ДЕЛИ: Наравно, није да нема разлога. Хоћу да кажем, на пример, једном сам открила да је био – спреман си за ово? – излазио је са две друге женске. Две. Природно, у време кад би се мени приближио био је сав истрошен. (*За шренушиак њосмаиџра Френкија, а заштим му своју руку сшави у косу.*) Тако си млад и чврст, Френки. (*Он је додирне несиџурно, шјако остшану за шренушиак, заштим се она њовуче и њосшавља лонче с кафом на сшю.*) Хоћеш да видиш његову слику? Мог детета?

ФРЕНКИ: Наравно.

ГЂА ДЕЛИ: Сачекај мало. (*Брзо одлази у сшавашу собу, чује се како се фиока ошваре и зашваре и она се враћа с великим и дебелим албумом са сликама.*)

ФРЕНКИ: (*Ушласен величином албума.*) Једна слика?

ГЂА ДЕЛИ: Не брини, није толико као што изгледа. (*Она сшави албум на сшю, ошвори на прву сшрану, а онда џа њоново зашвори, њоказује му на име исшисано крушним словима на корицама.*) Алан. Лепо, а? Лист од злата од четрнаест карата. (*Ошваре албум.*) Немам његових слика док је био беба, ове су све кад је имао три године. Имала сам његових слика док је био беба али сам их погубила, а неке сам дала и мојим рођацима а и они их изгубили и онда ми пала на памет идеја за овај албум, па су зато све ове када је имао три године. шта кажеш за малог, а?

ФРЕНКИ: Да... И ти си стварно била супер.

ГЂА ДЕЛИ: Да, али шта кажеш за малог, а?

ФРЕНКИ: Сладак је. (*Он окрене сшрану: шразна. Окрене још једну, шролистша чшшав албум, све шразно.*) Само то имаш? Једну страну? (*Пауза, она неопређено џледа у албум. Када шроџовори, одџовор је очшгледан шја ишак је изненади.*)

ГЂА ДЕЛИ: Умро је. (*Пауза. Узима албум од њеџа, дође иза њеџа на десну сшрану сшюла.*) Глупо, а? Толико дебео. Двадесет година сам размишљала о томе... Шта ћеш ти да радиш, Френки?

ФРЕНКИ: Како?

ГЂА ДЕЛИ: Шта ћеш да радиш? Хоћу да кажем, шта ћеш да радиш у животишу?

ФРЕНКИ: Ух! не знам. Нисам одлучио.

ГЂА ДЕЛИ: (*Седне на столицу с десне стране столице.*) Радити ноћу у фабрици није никакав начин да се проведе живот, Френки.

ФРЕНКИ: Знам. То је једноставно први посао који сам узео. Пошто сам завршио гимназију. Нећу тамо провести свој *живот*, не брини. Једна ствар коју ћу да урадим јесте да зарадим пуно пара.

ГЂА ДЕЛИ: (*Наставља са шивењем.*) Зашто?

ФРЕНКИ: (*Уз слегање раменима, очићледно.*) Паре причају.

ГЂА ДЕЛИ: Стварно? И шта кажу? ... Знаш шта бих ја урадила да сам мушко?

ФРЕНКИ: Шта?

ГЂА ДЕЛИ: Ја бих градила мостове.

ФРЕНКИ: Мостове? Какве мостове?

ГЂА ДЕЛИ: Мостове. Преко река.

ФРЕНКИ: Чему, доврага?

ГЂА ДЕЛИ: Ох, волим мостове. Још кад сам била мала девојчица волела сам мостове. Има нечега у њима.

ФРЕНКИ: Шта.

ГЂА ДЕЛИ: Ох, не знам, то је као... Јеси ли икада стајао на средини моста?

ФРЕНКИ: Прешао сам преко много мостова.

ГЂА ДЕЛИ: Али да ли си икада стајао на средини неког од њих.

ФРЕНКИ: Нисам.

ГЂА ДЕЛИ: Па, стојиш на средини неког моста, то је као... да две дуге руке спајају све у једно. Разумеш шта хоћу да кажем? Кад сам била дете, знаш, живели смо у Вашингтон Хајтсу, могла сам да видим мост Џорџа Вашингтона са прозора своје спаваће собе. И знаш ли шта сам увек мислила? То је било кад сам била мало дете, хоћу да кажем, али знаш ли шта сам мислила?

ФРЕНКИ: Шта.

ГЂА ДЕЛИ: Мислила сам кад тамо не би било моста, Њу Џерси би... једноставно отпловио.

ФРЕНКИ: То је доста чудно.

ГЂА ДЕЛИ: Да, па, кад си дете, знаш...

ФРЕНКИ: У ствари не мислим да би икоме недостајао.

ГЂА ДЕЛИ: (*Она је заокуиљена мислима и није чула његову примедбу.*) Ох, да, да сам мушко, ја бих градила мостове.

ФРЕНКИ: (*Даје до знања.*) Па, и мени је драго.

ГЂА ДЕЛИ: Због чега?

ФРЕНКИ: Зато што ниси мушко.

ГЂА ДЕЛИ: Да, то је имало својих компензација. Он би градио мостове. (*Она црсићом убада по албуму.*) Била сам почела да штедим за то када је имао три месеца. Али не, не он, његов мали мора да научи да плива. Три године и он мора да научи да плива само зато што је његов стари био велики шампион у пливању у гимназији. Три године. Или ће да потоне или ће да плива, каже он, потонуће или ће пливати. Ех... потонуо је.

ФРЕНКИ: Исусе! Хоћеш да кажеш да је пустио да се удави?

ГЂА ДЕЛИ: Не, не, не. Али није пазио. Хоћу да кажем, не окрећу се леђа трогодишњем детету на базену. Тако се нешто једноставно не ради. Али ја знам шта се догодило. Рекла сам му да знам и он је на крају признао. Причао је са неком девојком. Никада није могао да скине поглед са девојака, чак ни пошто смо се узели. Чудно је то, да базен није био толико пун људи, неко би можда видео дете, али је било толико много људи, ти знаш како јавни базени могу да буду препуни света преко лета... нико није ни приметио. Хоћу да кажем удавио се поред свих људи који су стајали наоколо...

ФРЕНКИ: Да.

ГЂА ДЕЛИ: Претпостављам да није требало да њега окривљујем, али сам увек то чинила. Страшна је то ствар, Френки, знати да треба да опростиш и не бити у стању да то учиниш... Он је чак плакао када је признао како се то десило. Рекла сам му да знам и он је на крају признао да је причао с том девојком, а онда је

почео да плаче, а онда је почео да ме удара. Он удара мене. И даље то ради, с времена на време... Више бих волела да ме удари камион него човек... И тако паре које сам чувала за дете да постане инжењер, отишле су на његову сахрану. (*Она устјаје с албумом, сшавља га на сто лево.*)

ФРЕНКИ: Увек сам се питао зашто немаш деце. (*Пауза.*) Ако би желела, можда бих могао да ти дам једну од мојих млађих сестара. (*Она се насмеши, шужно разонођена.*) Чуј, ја мислим да ни моја мајка не би имала нешто много против тога. Стално прича како је доводе до лудила.

ГЂА ДЕЛИ: (*Иде десно ка дну позорнице од стола.*) Могла бих да замислим и горе начине да се полуди.

ФРЕНКИ: Да, па, увек каже како да нисмо католици ја чак уопште не бих имао ни браће ни сестара.

ГЂА ДЕЛИ: (*Узнемирена.*) Она ваљда то не каже пред децом, реци?

ФРЕНКИ: Наравно. Хоћу да кажем зато она то и каже, да им да до знања на чему су, знаш?

ГЂА ДЕЛИ: Не би требало то да каже пред децом. Види, хајде да престанемо да причамо о твојој мајци, важи?

ФРЕНКИ: Наравно.

ГЂА ДЕЛИ: (*Седне, с десне сшране стола.*) Поћињем да се осећам као да сам ти тетка или тако неко.

ФРЕНКИ: (*Значајно.*) Ниси моја тетка.

ГЂА ДЕЛИ: Што је и добро, такође. Само би ми још и то требало, као да није довољно лоше. (*Нашавља са шивењем.*)

ФРЕНКИ: Како то мислиш?

ГЂА ДЕЛИ: Шта?

ФРЕНКИ: Шта хоћеш тиме да кажеш, није довољно лоше.

ГЂА ДЕЛИ: Мислим ти и ја.

ФРЕНКИ: Шта има ту лошег?

ГЂА ДЕЛИ: *(Пошћо за један тренушак посмајра.)* Чудно си ти дете, Френки.
ФРЕНКИ: Баш смешно, шта има лошег у томе?
ГЂА ДЕЛИ: Твоје године, драги. Моје године. То је, наводно, неприродно.
ФРЕНКИ: Баш ме брига што је то наводно.
ГЂА ДЕЛИ: Није?
ФРЕНКИ: Није. А тебе?
ГЂА ДЕЛИ: *(Тренушак касније.)* Није, баш ме брига за то.
ФРЕНКИ: Хоћу да кажем, то није као да смо венчани. То би било другачије.
ГЂА ДЕЛИ: *(Оирезно.)* Би ли?
ФРЕНКИ: Хоћу да кажем, онда би то можда изгледало смешно.
ГЂА ДЕЛИ: *(Са све већом најистошћу.)* Ко је ишта рекао о томе венчани?
ФРЕНКИ: Нико. Само сам рек'о.
ГЂА ДЕЛИ: Ја већ имам мужа.
ФРЕНКИ: Знам. Само сам каз'о. *(Она ужурбано ради с дуџметом.)* Љута си на мене или шта?
ГЂА ДЕЛИ: Не: УХ! Ето, види шта си ме натерао да урадим!
ФРЕНКИ: Ја?
ГЂА ДЕЛИ: *(Ошћро.)* Па, да си раскопчао своју кошуљу не бих морала...
(Прекине, кад чује себе ишћа прича. Они се за тренушак гледају па се обоје насмеше.)
ФРЕНКИ: Јеси се убола?
ГЂА ДЕЛИ: Мислим да ћу преживети. *(Френки усћаје, узме њену руку у своју и љуби озлеђени прст, за њега је ишћо чудан гест, али искрен и њу ишћо дирне.)* Френки, рекла бих да у себи имаш неколико изненађујућих ствари.
ФРЕНКИ: *(Избегава, прстћом уврће џемпер.)* Осећам се као неки Арапин у шатору.
ГЂА ДЕЛИ: Ти си Италијан у џемперу. Зачас ћу завршити с овим. Има пуно дугмића, шест дугмета.
ФРЕНКИ: Можда би требало да набавим рајсфершлус па да се пришије.
ГЂА ДЕЛИ: Дрзак. *(Френки сћоји крај прозора и гледа у двористће. Сада су једно друџом окренући леђима. Тишина за тренушак, он џовори без окрећњања.)*

ФРЕНКИ: Теби није... твој муж није драг, реци.

ГЂА ДЕЛИ: *(После шренућика размишљања.)* Како то мислиш?

ФРЕНКИ: Па, знаш, хоћу да кажем... ти га не волиш.

ГЂА ДЕЛИ: Зашто тако ниси рекао?

ФРЕНКИ: Шта?

ГЂА ДЕЛИ: Волиш. *(Он се поново окреће прозору, гледа на ње и у двориште и не одговара.)* Још увек не знаш како да употребиш ту реч, умеш ли, драги. Па, научићеш. *(Она се окрене да га погледа, па насмива са шивењем.)* Шта то радиш, размишљаш да скочиш?

ФРЕНКИ: Не. Гледао сам децу. Моје сестре. Играју се у задњем дворишту.

ГЂА ДЕЛИ: Шта су оне, близанакиње, је ли?

ФРЕНКИ: Да.

ГЂА ДЕЛИ: Лепе. *(Додаје.)* Немој да те виде.

ФРЕНКИ: А што не?

ГЂА ДЕЛИ: Могле би да се упитају шта ти радиш у погрешном стану, ето због тога.

ФРЕНКИ: Не могу да ме виде. Луда деца. Имају ту неку шашаву игру коју сада играју, знаш? Хоћу да кажем, оне је играју, а ми остали морамо да слушамо, мој брат и ја и моја мама и тата. Морамо да седнемо, онда се оне попну на кухињски сто и то раде. Оне то зову Рецитал интересантних галама, треба само да чујеш неке од тих галама које производе... Онда ми остали морамо да гласамо и кажемо која од њих је направила најинтересантнију галаму. Шашава деца.

ГЂА ДЕЛИ: *(Тужним гласом, као да се сујројствавља одраслима.)* Деца имају најбоље игре.

ФРЕНКИ: Имају најшашавије.

ГЂА ДЕЛИ: Рећи ћу ти нешто. Чула сам много људи који играју ту игру, само што нису били деца и нису је тако звали.

ФРЕНКИ: А како је зову?

ГЂА ДЕЛИ: Причање.

ФРЕНКИ: *(Брзо се појављује из прозора.)* Ух, ух.

ГЂА ДЕЛИ: Шта је било?

ФРЕНКИ: Мислим да су ме виделе... Да, виделе су ме. *(Он отвори прозор и довикује.)* ШТА ХОЋЕТЕ?

ГЂА ДЕЛИ: *(Љуша.)* Рекла сам ти да пазиш, Френки!

ФРЕНКИ: ШТА? .. Хоће да знају шта ја ту горе радим. *(Она га значајно погледа.)* ЈА... *(Размишља брзо.)* ПОПРАВЉАМ ГОСПОЂИ ЛЕДАРНИК. *(Ово измамљује још један значајан поглед.)* ОКЕЈ, ЊЕН ФРИЖИДЕР! Она ми каже да то не зовем ледарник него фрижидер. Мој стари увек каже ледарник, а моја мама каже то није ледарник, то је фрижидер, сад то и ове клинке раде... ШТА?... ЈЕСТЕ, ПОКВАРИО СЕ!... ЈЕСТЕ, САД ЈЕ СВЕ ПОПРАВЉЕНО!... НЕ, НЕ МОГУ ДА СИЂЕМ ДОЛЕ ДА СЕ ИГРАМ СА ВАМА, УСКОРО МОРАМ ДА ИДЕМ НА ПОСАО... ШТА? А ШТА ЋЕ ВАМ ЧЕТВРТ ДОЛАРА?... ТО ЋЕ ВАМ ПОКВАРИТИ ВЕЧЕРУ, СЛАТКИШИ... ДА? *(Вади новчић из џепа.)* ЕВО! И НЕМОЈ ДА КАЖЕТЕ МАМИ! *Баци новчић у двориште.)* ЕНЏИ, ПОДЕЛИ ТО С МАРИЈОМ; ЧУЈЕШ?... ЕНЏИ?... *(Али оне су очигледно отишле.)* шашаве клинке. *(Затвори прозор.)*

ГЂА ДЕЛИ: Мој фрижидер није овде једина ствар коју треба поправити.

ФРЕНКИ: Хоћеш да кажеш да је стварно покварен?

ГЂА ДЕЛИ: Није, али мислим читав стан. Каква рупчага.

ФРЕНКИ: *(Иде лево, ка дну сцене од столице.)* Није тако лоше. Видео сам и горе.

ГЂА ДЕЛИ: Можда, Дувански џуџи.

ФРЕНКИ: Шта ти је то?

ГЂА ДЕЛИ: Пре него што си се ти родио. Хоћу да кажем никада ниси видео овакав стан ни у једном филму у боји, је л' тако? Знаш, једном сам се претплатила за читаву годину на часопис *Дивна кућа*? Ипак није био од велике користи. Дођавола, то је као и све остало: или га имаш или немаш, а ако га имаш онда не мораш да читаш о томе како да га стекнеш.

ФРЕНКИ: *(Стоји иза столице.)* Јесте, али шта ако га немаш?

ГЂА ДЕЛИ: Не можеш себи да га приуштиш, у сваком случају... Ево (*Она љуби кошуљу. Он скида џемпер и облачи кошуљу. Она устјане и почне да му закопчава дугмад.*) Френки... зашто си хтео да знаш да ли га волим?

ФРЕНКИ: Само сам се питао.

ГЂА ДЕЛИ: Без неког одређеног разлога. (*Он одмахује главом.*) Да ли мислиш да изгледам онолико стара колико сам рекла да сам?

ФРЕНКИ: Не, мислио сам да си још млађа.

ГЂА ДЕЛИ: Знаш, још увек ме гледају кад идем улицом, а на себи имам подесну хаљину.

ФРЕНКИ: Не треба да ми причаш, пуно сам те пута посматрао.

ГЂА ДЕЛИ: И звиждуци... никада ниси звиждао.

ФРЕНКИ: Па, знаш, живиш у истој згради, нисам желео да рескирам.

ГЂА ДЕЛИ: То је оно што је добро у вези са свим новим зградама које се сада граде.

ФРЕНКИ: Шта то?

ГЂА ДЕЛИ: Знаш, они што раде на грађевинама. Они се не устручавају. Хоћу да кажем, ако је некој девојци потребно да је неко превезе, једино шта треба да уради је да прошета поред неке од ових нових зграда у време паузе за ручак. Ја то повремено урадим. Заиста можеш да се ослониш на те момке да би се стекло осећање да још увек имаш нешто на шта се гледа. Чудно је то са овим пословним људима, знаш? У читавом свом животу мислим да ми никада није звиждао неки од оних што носе одела и кравате.

ФРЕНКИ: То није џентлменски.

ГЂА ДЕЛИ: Да, ех, могу да се кладим да када би они повремено звиждали некој задњици која лепо изгледа не би имали толико инфаркта. (*Закопчавање је завршено.*)

ФРЕНКИ: Мислиш да ће овога пута издржати?

ГЂА ДЕЛИ: Не могу ништа да обећам. (*Догаје.*) Али је л' знаш шта ми се не допада?

ФРЕНКИ: (*Изгубљено.*) Шта?

ГЂА ДЕЛИ: Оно што ја не волим су безобразна добацивања.

ФРЕНКИ: (*Седне на столицу окренутиу ка дну сцене.*) Ох. Да.

ГЂА ДЕЛИ: Сећам се једном, тај тип добаци, Хеј плавојко! Шта кажеш за оно? – тада сам била плавуша – а онда се ја окренем и кажем, шта за оно? Знаш, баш оштро. Требало је да му видиш израз лица. Било му непријатно! Мушкарци! Само знају да причају, а нема много акције.

ФРЕНКИ: О, стварно?

ГЂА ДЕЛИ: (*Слаже џемџер.*) Изузима се присутно друштво. Мада, то је тачно. жене имају много више маште од мушкараца. У кревету, хоћу да кажем.

ФРЕНКИ: Мислиш?

ГЂА ДЕЛИ: Без сумње.

ФРЕНКИ: Са колико си жена била у кревету?

ГЂА ДЕЛИ: (*Лажно увређена.*) Немој да се правиш паметан. (*Он се насмеши, а и она.*) У сваком случају, знаш шта хоћу да кажем.

ФРЕНКИ: Можда би било боље да ми објасниш.

ГЂА ДЕЛИ: Имао си довољно „објашњења” за један дан. Какво траћење. Нема стила, та сировина. (*Ово, жалосно, џемџеру који је ујраво сложила. Крене ка спаваћој соби.*) Знаш шта бих управо сада волела да урадим?

ФРЕНКИ: Шта. (*Она нестисане у спаваћу собу не одговоривши ништа, враћа се шренутиак касније.*) Шта.

ГЂА ДЕЛИ: Волела бих да одем да се прошетам. Онамо поред реке, можда.

ФРЕНКИ: Да ли је то знак да треба да одем одавде?

ГЂА ДЕЛИ: (*Стијоји поред њега.*) Хоћу да кажем с тобом, глупи. Обоје.

ФРЕНКИ: Ох.

ГЂА ДЕЛИ: Да ли ти схваташ, Френки, све ово време како... долазиш овде, све ово време, а ми ни једном нисмо изашли из овог места.

ФРЕНКИ: Једном. (*Пауза. Она изгледа неодређено и не реађује.*) Оног пута у парку, када су она два старца певала Божићну песму. Заборавила си?

ГЂА ДЕЛИ: Не, нисам заборавила.

ФРЕНКИ: Мислила си да сам ја заборавио, је ли? И шта има ту уопште да излазимо?

ГЂА ДЕЛИ: Зар никада не идеш са девојкама у шетњу?

ФРЕНКИ: Наравно.

ГЂА ДЕЛИ: И онда?

ФРЕНКИ: Да, али то је нешто друго.

ГЂА ДЕЛИ: (*Иде десно, иза столице.*) Како је то нешто друго?

ФРЕНКИ: Па знаш... када смо ти и ја у питању... онда је то нешто друго.

ГЂА ДЕЛИ: Да ли би се чудно осећао?

ФРЕНКИ: Како?

ГЂА ДЕЛИ: Па знаш, да идеш на разна места са мном?

ФРЕНКИ: Каква места?

ГЂА ДЕЛИ: Једноставно свуда. У шетњу. У биоскоп. Можда неки музеј.

ФРЕНКИ: Музеј!

ГЂА ДЕЛИ: Би ли, Френки? Да ли би се чудно осећао? Са мном?

ФРЕНКИ: Не бих, али хоћу да кажем, замисли да нас неко види?

ГЂА ДЕЛИ: Ово је велики град, Френки.

ФРЕНКИ: Па, ја једноставно никада нисам размишљао о томе.

ГЂА ДЕЛИ: (*После краће паузе, њоражена.*) Ех, ваљда се не исплати рескирати.
(*Седне с десне стране столице.*)

ФРЕНКИ: Никад се не зна, неко би могао да нас види.

ГЂА ДЕЛИ: Нисам мислила то.

ФРЕНКИ: Шта.

ГЂА ДЕЛИ: (*Иронично.*) Хоћу да кажем како би људи мислили погледај овог финог младића и његову мајку.

ФРЕНКИ: (*Нежно.*) Немој тако да причаш.

ГЂА ДЕЛИ: Што? Могу да се кладим да си често размишљао о томе.

ФРЕНКИ: (*Енерџично.*) Нисам никада.

ГЂА ДЕЛИ: (*С неверицом.*) Ох, знам, знам.

ФРЕНКИ: Кажем ти да никада нисам тако мислио! Једноставно никада нисам размишљао о томе, и то је све... да идемо у шетњу. Откуда бих могао да знам да желиш да идемо у шетњу, Исусе. Ти обично имаш нешто друго на уму, бар колико могу да видим.

ГЂА ДЕЛИ: Не увек.

ФРЕНКИ: Океј. Сада знам. Значи хоћеш да изађеш? Само ми реци где да се сретнемо и тамо ћу те срести.

ГЂА ДЕЛИ: Не.

ФРЕНКИ: Зашто да не.

ГЂА ДЕЛИ: Па рекла сам ти.

ФРЕНКИ: Брига ме шта други мисле.

ГЂА ДЕЛИ: Не мораш, Френки.

ФРЕНКИ: Знам да не морам.

ГЂА ДЕЛИ: Хоћу да кажем мене је брига.

ФРЕНКИ: Зашто?

ГЂА ДЕЛИ: Хајде сада да заборавимо на то.

ФРЕНКИ: Реци ми где хоћеш да те сачекам. Негде у центру града?

ГЂА ДЕЛИ: Прекини! (*Њена ѓа жесћина умири, пауза.*)

ФРЕНКИ: (*Устћане, крене лево.*) Само упамти ко није хтео да изађе. (*Пауза.*)

ГЂА ДЕЛИ: Требало је да будем паметнија. Кад не добијеш целу питу, задовољиш се и са парчетом.

ФРЕНКИ: Можда боље да кренем? (*Она ѓа брзо погледа.*) Хоћу да кажем да ће он ускоро да дође кући.

ГЂА ДЕЛИ: Ти знаш да он долази кући тек после шест.

ФРЕНКИ: (*Признаје истћину.*) Па, мислио сам да можда желиш да кренем.

ГЂА ДЕЛИ: Не. Провели смо лепо поподне, Френки.

ФРЕНКИ: Да.

ГЂА ДЕЛИ: Зар нисмо?

ФРЕНКИ: Све док ниси почела да бринеш. Нисам знао да толико умеш да бринеш.

ГЂА ДЕЛИ: Има пуно ствари које ниси знао.

ФРФЕНКИ: То је тачно.

ГЂА ДЕЛИ: И, узгред буди речено, у чему је проблем с музејом?

ФРЕНКИ: Шта?

ГЂА ДЕЛИ: Музеј. Рекла сам како бисмо могли да одемо у музеј, а гледао си као да сам рекла гробље или тако нешто. Можда никада ниси ни био у неком музеју.

ФРЕНКИ: Наравно да јесам. Био сам једном у Природњачком музеју. У шестом разреду. Ишао је цео разред.

ГЂА ДЕЛИ: Шести разред. Тако сам и мислила.

ФРЕНКИ: У сваком случају, није ми се допало.

ГЂА ДЕЛИ: А зашто није?

ФРЕНКИ: Ех, не знам... све је било... мртво. *(Она се смеје.)* Стварно.

ГЂА ДЕЛИ: Можда ћеш и ти тако завршити једнога дана, драги. Неко ће ископати твоје кости и ставити их у музеј.

ФРЕНКИ: *(Узбуђен зашто није она то рекла уместо њега.)* Знам! То је тачно оно што сам мислио. То ми се не би допало. *(Он седне с леве стране стола.)*

ГЂА ДЕЛИ: У сваком случају, нисам мислила на тај музеј. Показала бих ти нешто што је живо. *(Чује се куцање на вратима, обоје су препадути, наравно. Тренућака на отворени куцање. Он отвори уста да нешто каже, али му она да знак да ћути.)*

ГЛАС: *(Иза сцене.)* Госпођо Дели! Јесте ли ту? *(Поново куцање.)* Госпођо Дели! *(За тренућака тишина, заштим се чује како се врати залује негде у ходнику.)*

ГЂА ДЕЛИ: Хтела је да ме позове на чај, можда. Отприлике једном недељно ухвати ме и морам да пијем њен чај и слушавам њен тобожњи енглески нагласак. Човече! Какав фолирант. Она мисли кад се зноји да је то Шенел 5. Та врста жене. Када смо се доселили овде звала ме је госпођо Даули *(Имитира.)* Ох, добар дан

госпођо Даули. На крају сам јој рекла, *Дели*. Рекла је, пардон молим; рекла сам *Дели*. Као у делија. Изгледала је некако разочарано.

ФРЕНКИ: Шта си хтела да ми покажеш? (*Она га некако неодређено гледа.*)
Рекла си, нешто живо.

ГЂА ДЕЛИ: Ох, да...То је једна дивна ствар, Френки. То је један пехар.

ФРЕНКИ: Пехар?

ГЂА ДЕЛИ: Да, нека врста пехара. Неки човек га је још давно направио. Звао се Челини, био је Италијан.

ФРЕНКИ: Онда мора да је добар.

ГЂА ДЕЛИ: Не, слушај, сада. Слушај... Тај пехар... сав је од злата. А прекривен је свакојаким драгим камењем, свакојаким, дијамантима и рубинима и смаргдом, и не знам чиме све. Али то није оно што га чини јако важним. Ту је важан бисер. Део пехара, начин на који је направљен, некако виси унутар пехара, знаш, а онда одатле виси бисер. Један мали бисер. И знаш шта? Начин на који је направљен, тај бисер никада не престаје да се креће. Хоћу да кажем, тај пехар је испод стакла и не можеш да га додирнеш и он тамо стоји не знам колико дуго, потпуно миран, али бисер се *покреће*. Он... дрхти. Хоћу да кажем он је тако савршено избалансиран да се има осећај, знаш, вибрација, које су тако меке да их чак и не осећамо. У земљи. Али овај бисер их осећа и он се креће. Хоћу да кажем, можда неко затвори врата на другом крају света... и бисер то осети.

ФРЕНКИ: То је баш лепо.

ГЂА ДЕЛИ: Не, зар не видиш Френки? Да је тај човек могао да направи нешто што може увек да се креће. Као да је *живо*.

ФРЕНКИ: Ићи ћу то да видим.

ГЂА ДЕЛИ: (*Жудно.*) Хоћеш ли, Френки? Ићи ћеш да видиш?

ФРЕНКИ: Ако и ти поћеш.

ГЂА ДЕЛИ: Али чак ако ја и не поћем, хоћеш ли?

ФРЕНКИ: Океј.

ГЂА ДЕЛИ: То ће ме учинити срећном.

ФРЕНКИ: Што?

ГЂА ДЕЛИ: Зато што је важно видети тако нешто, Френки. Важно је знати о томе. Када то будеш видео... видећеш шта хоћу да кажем.

ФРЕНКИ: Осећању се некако чудно док будем стајао тамо и зурio у... неки нервозни бисер.

ГЂА ДЕЛИ: (*Разочарана.*) Ох, Френки...

ФРЕНКИ: Само се шалим. Знам шта хоћеш да кажеш.

ГЂА ДЕЛИ: Видећеш. (*Устане, иде ка шљорети.*)

ФРЕНКИ: Нисам мислио да си ти неко ко воли музеје.

ГЂА ДЕЛИ: Не.

ФРЕНКИ: Откуд то?

ГЂА ДЕЛИ: (*Иде ка предњем делу сцене, десно.*) Ох, тамо је свеже и тихо. И пуно је дивних ствари. И људи који воле дивне ствари. Ја једва да одлазим тамо, више.

ФРЕНКИ: Зашто?

ГЂА ДЕЛИ: Пре или касније опет морам овамо да се вратим. Једино после тога ово још горе изгледа. У томе је невоља са лепим стварима када их немаш.

ФРЕНКИ: Можеш увек да гледаш.

ГЂА ДЕЛИ: (*Задовољна, жудно.*) Тачно тако, Френки. Тако је. Увек можеш да гледаш. И немој никада то да заборавиш.

ФРЕНКИ: (*Нагло.*) Срећна си управо сада?

ГЂА ДЕЛИ: (*Тренушно изненађена.*) Зашто?

ФРЕНКИ: Понекад изгледаш срећна због најчуднијих ствари.

ГЂА ДЕЛИ: (*Седне код десне стиране стола.*) То је једна од моје две врлине.

ФРЕНКИ: А која је друга?

ГЂА ДЕЛИ: Не знам, али знам да морам да имам бар две.

ФРЕНКИ: Не, ја стварно тако мислим.

ГЂА ДЕЛИ: Како то мислиш?

ФРЕНКИ: (*Споји, иде око ње.*) Оне ствари које те чине срећном.

ГЂА ДЕЛИ: Откуд ти знаш шта ме чини срећном? (*Брзо догаје.*) Па, знаш једну ствар која ме чини срећном.

ФРЕНКИ: (*Чучне испред ње.*) Да, али шта још, хоћу да кажем.

ГЂА ДЕЛИ: (*Окреће се у стирани.*) Већ сам ти рекла неке ствари.

ФРЕНКИ: (*Несирљиво.*) Онај бисер...

ГЂА ДЕЛИ: И Мост Џорџа Вашингтона, немој да заборавиш на Мост Џорџа Вашингтона.

ФРЕНКИ: (*Иде од столице ка дну сцене.*) Али ја нисам мислио на њих. Хоћу да кажем као кад ја нешто кажем.

ГЂА ДЕЛИ: (*Лукаво.*) Ех, сад, али ти једноставно ниси нека велика причалица, драги, тако кад ти нешто кажеш, ишта уопште, мени се од тога све заврти у глави.

ФРЕНКИ: Ма немој!

ГЂА ДЕЛИ: Шта.

ФРЕНКИ: Ја сам само рекао да не постоји закон против гледања и да те тако једна глупа ствар чини срећном.

ГЂА ДЕЛИ: Неки људи нису толико паметни колико мисле да су, Френки. А ти, ти ниси толико глуп колико мислиш да си.

ФРЕНКИ: Ја не мислим да сам глуп. Шта хоћеш тиме да кажеш?

ГЂА ДЕЛИ: Једнога дана ћу ти можда објаснити.

ФРЕНКИ: Зашто не објасниш управо сада?

ГЂА ДЕЛИ: (*Себи, тихо.*) Питам се колико нам је још „једног дана” остало.

ФРЕНКИ: Шта?

ГЂА ДЕЛИ: Шта тебе чини срећним, Френки?

ФРЕНКИ: Мене?

ГЂА ДЕЛИ: Jeste, тебе.

ФРЕНКИ: Не знам.

ГЂА ДЕЛИ: Како то мислиш, не знаш? Зар се никада ниси осетио срећним у животу?

ФРЕНКИ: Наравно да сам се осетио срећним.

ГЂА ДЕЛИ: Шта је било то што те је учинило срећним?

ФРЕНКИ: *(Иде улево, удаљава се од ње.)* Не сећам се.

ГЂА ДЕЛИ: Зар је то било тако давно?

ФРЕНКИ: Не, није било давно.

ГЂА ДЕЛИ: Када?

ФРЕНКИ: Не знам! Хоћу да кажем, у чему је разлика?

ГЂА ДЕЛИ: Има ту пуно разлике, Френки. Које добро од тога што се осећаш срећним ако не можеш да се тога сетиш!

ФРЕНКИ: Сећам се, за име Бога!

ГЂА ДЕЛИ: Па зашто ми онда не кажеш?

ФРЕНКИ: *(Окреће се ка њој.)* Зато што то глупо звучи! Хоћу да кажем да ме тераш да се осећам непријатно! *(Пауза.)*

ГЂА ДЕЛИ: *(Повлачи се.)* Ох... Нисам имала намеру да те терам да се осећаш непријатно. Извини. *(Она узима кућицу са прибором за шивење са стола и брзо нестaje с њом у спаваћој соби. Френки је замишљен. Она се враћа.)* Хоћеш ли да ти направим сендвич пре него што кренеш на посао?

ФРЕНКИ: Када су клинке кренуле по слаткише.

ГЂА ДЕЛИ: Шта?

ФРЕНКИ: Осећао сам се срећним када су клинке кренуле по слаткише.

ГЂА ДЕЛИ: Заборавимо на то. Починем да се глупо осећам. *(Сада су једно деругом окренути леђима, он крај стола док је њена рука на вратима фрижидера.)*

ФРЕНКИ: Питала си ме, ево кажем ти.

ГЂА ДЕЛИ: Океј. Хоћеш ли сендвич?

ФРЕНКИ: А не мислим ни на оно када сам им дао четврт долара.

ГЂА ДЕЛИ: Хоћеш ли сендвич пре него што кренеш?

ФРЕНКИ: Хоћу да кажем после тога када су кренуле доле низ улицу.

ГЂА ДЕЛИ: *(Равним гласом.)* Да.

ФРЕНКИ: Док сам их посматрао док трче по слаткише, ето то је учинило да се осећам срећним. *(Пауза.)*

ГЂА ДЕЛИ: Хоћеш ли...

ФРЕНКИ: Нећу. Само једно пиво, ако имаш. *(Он седне на столицу која стоји ка дну сцене. Она вади пиво из фрижидера, узима чашу, иде ка столу и сипа.)* И последња ствар пре тога због чега сам се осећао јако срећним била је што сам те слушао раније.

ГЂА ДЕЛИ: Када.

ФРЕНКИ: Бука коју си правила. Онамо, унутра. Са мнош.

ГЂА ДЕЛИ: Сада се ја непријатно осећам.

ФРЕНКИ: Питала си ме. *(Пауза пре него што је она у стању да говори.)*

ГЂА ДЕЛИ: Драго ми је што је то једна ствар која те чини срећним. *(Она га на крајко додирне па седне.)* Френки... Да ли си се икада питао да ли сам ја то и раније радила?

ФРЕНКИ: Шта радила?

ГЂА ДЕЛИ: Ово. Ти и ја. Да ли си се икада питао? *(Он слегне раменима и одмахне главом, али не врло одређено.)* Нисам. Удата сам већ петнаест година. Ово ти кажем за случај да мислиш да ми је ово навика.

ФРЕНКИ: Откуд сада?

ГЂА ДЕЛИ: Ох... претпостављам да су неки људи темпиране бомбе, Френки.

ФРЕНКИ: Да ли је теби жао или тако нешто? Наједном као да ти је жао.

ГЂА ДЕЛИ: То је грех, Френки. Понекад о томе размишљам.

ФРЕНКИ: *(У неверици.)* Верујеш у такве ствари?

ГЂА ДЕЛИ: Одрасла сам као добра католикиња, Френки.

ФРЕНКИ: Онда једино што треба да урадиш је да одеш да се исповедиш.

ГЂА ДЕЛИ: Драги, исповедала сам тебе. Сваке недеље. А отац Шилдс постаје доста љут.

ФРЕНКИ: *(Лукаво.)* Увек можемо да престанемо.

ГЂА ДЕЛИ: *(Брзо.)* Нисам ништа о томе говорила, јесам ли? *(Он се слабо осмехне.)* Безобразно дете! *(Она се невољно осмехне.)* Осим тога, то је и твој грех.

ФРЕНКИ: Ја нисам ожећен. *(Устјане, крене удесно с ђивом у руци.)*

ГЂА ДЕЛИ: Ех, да... квариш моје врлине, тако некако.

ФРЕНКИ: Онда сам доста посебан, је ли?

ГЂА ДЕЛИ: Зашто?

ФРЕНКИ: Ако то никада раније ниси радила. *(Пауза.)*

ГЂА ДЕЛИ: Да, ти си посебан, Френки.

ФРЕНКИ: А што ја?

ГЂА ДЕЛИ: Због чега си ти посебан?

ФРЕНКИ: Не, хоћу да кажем, зашто ја, зашто не неко други?

ГЂА ДЕЛИ: На то нико не зна одговор, Френки. *(Она догаје, руђајући се себи.)*
Чак ни ја, овако паметна каква сам. *(Нагло устјане.)* Не знам, чак ниси ни згодан.

ФРЕНКИ: Шта је било?

ГЂА ДЕЛИ: *(Скућља шоље и шањирине.)* Ништа није било. *(Брзо одлази са њима до судопере.)*

ФРЕНКИ: Чуј, ја не изгледам баш тако лоше, зар не?

ГЂА ДЕЛИ: Видела сам и горе.

ФРЕНКИ: Пуно хвала.

ГЂА ДЕЛИ: Само задиркујем, драги.

ФРЕНКИ: Замало да повучем оно што сам рекао о твом изгледу. *(Седне с десне стране сјола.)*

ГЂА ДЕЛИ: Једном нешто кажеш и не можеш то да повучеш.

ФРЕНКИ: Могао бих да пре свега нисам тако ни мислио. *(Пауза, она ђрилази к сјолу.)*

ГЂА ДЕЛИ: А ниси?

ФРЕНКИ: То ће те научити да не критикујеш мој изглед.

ГЂА ДЕЛИ: Френки, зар ниси тако мислио?

ФРЕНКИ: Ух, сад, шта ти мислиш. Наравно да сам мислио. Не могу да се шалим с тобом?

ГЂА ДЕЛИ: Дрско дериште. *(Прилази фрижидеру. Он јој прилази од позади и загрли је.)*

ФРЕНКИ: Зар ти ипак није драго зато што сам дрско дериште?

ГЂА ДЕЛИ: Рекла бих да баш имам среће, ваљда. Мама ми увек каже да сам таква рођена. *(Окрене се ка њему.)* Френки... хоћеш ли ми обећати да ми никада нећеш рећи нешто што и не мислиш?

ФРЕНКИ: Обећавам.

ГЂА ДЕЛИ: И никада ниси рекао, реци?

ФРЕНКИ: *(Креће ка предњем делу сцене, десно.)* Нисам. А што бих?

ГЂА ДЕЛИ: То је јако важна ствар, Френки.

ФРЕНКИ: Нисам лажов.

ГЂА ДЕЛИ: *(Иде за њим.)* Не мислим на то, није то исто као лагати. То је нешто друго. То је као кад бих ја рекла некоме: Како си? Иако ја у ствари не марим како је стварно. Или ако кажем: Драго ми је што смо се упознали, ако није. Само зато што се очекује да тако нешто кажеш. Схваташ шта хоћу да кажем? Никада не мораш да ми кажеш нешто ако тако и не мислиш.

ФРЕНКИ: Океј.

ГЂА ДЕЛИ: То је важно.

ФРЕНКИ: *(Иде ка предњем делу сцене, лево.)* Океј, али не видим ништа лоше ако си само љубазан.

ГЂА ДЕЛИ: Не, не, нема ничег лошег ако си љубазан. Али хоћу да кажем између тебе и мене. Ако почнеш да ми говориш ствари само како би био љубазан... то није добро.

ФРЕНКИ: А шта је с тобом?

ГЂА ДЕЛИ: За мене не треба да бринеш.

ФРЕНКИ: Зашто?

ГЂА ДЕЛИ: Ти си тај који излази на она врата ових поподнева. Ја остајем овде.

ФРЕНКИ: И?

ГЂА ДЕЛИ: И тако, ако неког поподнева ја чекам да ти дођеш на та врата, а ти не дођеш... то што сам љубазна према теби то неће променити. *(Пауза.)* И даље не разумеш?

ФРЕНКИ: Претпостављам да ја ипак нисам толико паметан колико си мислила.

ГЂА ДЕЛИ: *(Оглази до судоиере по сунђер.)* Па... ускоро ћеш разумети.

ФРЕНКИ: У сваком случају не видим због чега сам ти потребан да бих ти рекао да добро изгледаш *(Седне с десне стране столице.)*

ГЂА ДЕЛИ: Зар ни сада не видиш.

ФРЕНКИ: Имаш њега за све то време.

ГЂА ДЕЛИ: *(Брише сунђером сто.)* Последњи пут кад ми је рекао да сам лепа било је негде око хиљаду деветсто четрдесет осме.

ФРЕНКИ: Немој да претерујеш.

ГЂА ДЕЛИ: Не морам. *(Пауза. Он је иажљиво посматра.)*

ФРЕНКИ: Хеј, чуј, јеси ли ти стварно била у шоу бизнису?

ГЂА ДЕЛИ: Шта?

ФРЕНКИ: Рекла си ми како си некада била у шоу бизнису.

ГЂА ДЕЛИ: Јесам.

ФРЕНКИ: Стварно си наступала?

ГЂА ДЕЛИ: Не верујеш ми?

ФРЕНКИ: Наравно, верујем ти.

ГЂА ДЕЛИ: Једном сам имала двадесет седам недеља у Клубу 16 у улици Оушн парквеј. Оборила сам рекорд. Клуб „Ха Ха” у авенији Флет Буш, скоро сам и тамо оборила рекорд, шеснаест недеља. Откуд то да ми не верујеш?

ФРЕНКИ: Верујем ти *(Она га за иринуиак ойрезно посматра пре него што настави.)*

ГЂА ДЕЛИ: (*Поред судојере.*) Па ипак, он ме је натерао да све то напустим пошто смо се венчали. Рекао је како то глупо изгледа да девојка свира тромбон.

ФРЕНКИ: Тромбон!

ГЂА ДЕЛИ: Да.

ФРЕНКИ: Свирала си тромбон?

ГЂА ДЕЛИ: (*Заморена овим добројознајним реаговањем.*) Да, свирала сам тромбон.

ФРЕНКИ: Не, па то је океј, ја једноставно нисам знао да си свирала тромбон.

ГЂА ДЕЛИ: (*Код сјола, сјоји.*) Исто тако сам и певала и играла. Хоћу да кажем, све је то био део тачке програма. Никада није требало то да напустим... Али онда сам имала дете, знаш, а пошто сам га изгубила било је прекасно да све почињем испочетка. Не да бих ја икада била јако успешна, знаш, хоћу да кажем стварно јако успешна или шта већ, али... (*Она седне.*)

ФРЕНКИ: Шта.

ГЂА ДЕЛИ: Па... било би то нешто што бих радила. Чуј, јеси ли ти сигуран да ми верујеш?

ФРЕНКИ: Наравно, верујем ти! Шта хоћеш да урадим? (*Заштим, као узгред.*) Једино што си рекла да ћеш ми то показати.

ГЂА ДЕЛИ: Шта да покажем?

ФРЕНКИ: Свој наступ.

ГЂА ДЕЛИ: Драги, нисам рекла да ћу ти показати свој наступ, рекла сам да ћу извести једну тачку неком приликом.

ФРЕНКИ: Океј, тачку.

ГЂА ДЕЛИ: Хоћу.

ФРЕНКИ: Када?

ГЂА ДЕЛИ: Морам још мало да вежбам.

ФРЕНКИ: Вежбала си?

ГЂА ДЕЛИ: Наравно.

ФРЕНКИ: Зашто?

ГЂА ДЕЛИ: Свих ових година то нисам радила, очекујеш да то урадим без мало вежбања?

ФРЕНКИ: Али хоћу да кажем, нисам мислио да ћеш се толико намучити.

ГЂА ДЕЛИ: Ниси.

ФРЕНКИ: Нисам... Онда хајде.

ГЂА ДЕЛИ: Хоћу.

ФРЕНКИ: Не, хоћу да кажем – сада.

ГЂА ДЕЛИ: Сада!

ФРЕНКИ: Да, зашто да не? *(Она одмахује главом.)* Хајде! Мора да си довољно вежбала.

ГЂА ДЕЛИ: Не.

ФРЕНКИ: Ех, хајде, немој да си скромна.

ГЂА ДЕЛИ: Нисам скромна. *(Догаје.)* Хоћу да кажем, јесам скромна. Али то није разлог. Још увек није довољно добро, једино то.

ФРЕНКИ: За мене је довољно добро.

ГЂА ДЕЛИ: Не.

ФРЕНКИ: Океј, нећу да молим.

ГЂА ДЕЛИ: Стварно желиш да чујеш? *(Он је гледа озлојеђен.)* Уреду. *(Она устјане и крене ка спаваћој соби.)*

ФРЕНКИ: Куда си кренула?

ГЂА ДЕЛИ: Упамти, можда неће бити онолико добро као да сам мало више вежбала. *(Несјане у спаваћу собу.)*

ФРЕНКИ: Хоћеш ли да ја нешто урадим?

ГЂА ДЕЛИ: *(Иза сцене.)* Ти само не треба превише да очекујеш.

ФРЕНКИ: Не, хоћу да кажем да ли хоћеш да навучем прозорске ролетне или тако нешто? *(Њена глава се појављује из драјерије.)*

ГЂА ДЕЛИ: Шта мислиш каква је ово втста наступа *(Поново несјане и ширењушак касније чује се широмбон, обично несигурно загревање, а онда, у духу ње стива-*

ри, фанфаре, и она се појављује, провлачи се између драјерија, са уздигнућим шромбоном. Френки айлаудира.) Требало би да сам костимирана.

ФРЕНКИ: Уреду је тако.

ГЂА ДЕЛИ: Замисли златни ламе. (Он клима главом.) Ципеле од црвеног сатина.

ФРЕНКИ: Лепо.

ГЂА ДЕЛИ: (Споји у дну сцене, десно, близу драјерије.) Онда дођем и станем испред оркестра... (Она постави оркестар покрећом руке.)... ово је наравно пошто будем представљена. Онда неколико гегова на рачун оркестра, како су бедни, то је увек добро да се изазове смех. Онда кажеш како желиш да започнеш шоу с неком старом омиљеном нумером – увек сматраш да нека песма која је била написана прекјуче представља неку стару омиљену – музика почиње иза мене... (Она певуши увод оркестра у песму, а онда почиње да пева. Песма је „Пошио си отишао” /After You’ve Gone/ са умерено лаганим темпом. После једног рефрена она подигне шромбон ка уснама и пређе у следећи рефрен врло брзо, врло бучно. Френки се укључи и почне да добује по спољу, на сву срећу, он има леу осећај за ритам и ушисак уошиса није лош. Њен завршетак је бучан и, музички, врло сложен. Френки одушевљено айлаудира и она то прихватила чудно, њено прихватање пола озбиљно, пола комично.) Сад имаш неку представу о томе.

ФРЕНКИ: (Шали се.) Могла би да направиш камбек! (Они сада постојају свесни о луцању одозго које је могло да се чује поврх неколико последњих шакшова песме па и после. Гледају у флафон, бука нагло пресисане.)

ГЂА ДЕЛИ: Госпођа Шмит би радије да ја то не урадим. (На једном се чудно осећа и постојаје самосвесна и одлази у спаваћу собу.)

ФРЕНКИ: То је било стварно ђаволски добро.

ГЂА ДЕЛИ: (Иза сцене.) Требало је да будем прописно одевена.

ФРЕНКИ: Не, мени је све савршено јасно.

ГЂА ДЕЛИ: (Иза сцене.) Да је ово био филм имала бих огроман невидљив оркестар.

ФРЕНКИ: Чуј, стварно, била си заиста јако добра. *(Он устаје са својом празном боцом од пива, односи је у судојеру, прилази фрижидеру и вади нову боцу. Поглед му падне на књигу која лежи на врху фрижидера, узима је и гледа у наслов када се Госпођа Дели појави из спаваће собе.)* Шта је ово? Љубавне песме Џона Донеа *(Погрешно изговара име.)*

ГЂА ДЕЛИ: *(Прејаднућа.)* То те не би занимало. Дај ми је.

ФРЕНКИ: Зашто? Шта је то?

ГЂА ДЕЛИ: Књига поезије. Очигледно. *(Рука јој је исиружена и тражи књигу.)*

ФРЕНКИ: Ко је Џон Доне?

ГЂА ДЕЛИ: *(Исправља га.)* Дон. Он је песник.

ОБОЈЕ: *(Једногласно.)* Очигледно.

ГЂА ДЕЛИ: Дај ми то, Френки.

ФРЕНКИ: Зашто? У чему је велика тајна? То нешто безобразно, је ли?

ГЂА ДЕЛИ: Не, није безобразно. Једноставно те не би занимале и то је све. Заборавила сам и случајно ту оставила.

ФРЕНКИ: Је ли то твоја?

ГЂА ДЕЛИ: Јесте, моја је. Френки, хоћеш ли ми дати књигу. *(Полако се крећу по соби, а Френки је сада отворио књигу.)*

ФРЕНКИ: *(Лоше чита.)* „Погледај само ову буву и у томе види / како ми мало тога ускраћујеш; / Прво је мене посисала, а сада сиса тебе,!”

ГЂА ДЕЛИ: Дај ми је, одмах, Френки!

ФРЕНКИ: „И у тој буви наше две крви су измешане; / Ти знаш да се то не може рећи да је / Грех, нити стид, нити губитак девичности...” Није безобразно, је ли?

ГЂА ДЕЛИ: *(Застане, предњи део сцене, десно.)* Ако овог тренутка не престанеш –

ФРЕНКИ: *(Пригну сцене, лево. Окренуо је нову страну)* „Питам се, тако ми верности моје, шта смо ти и ја / Радили пре него што смо се волели? Зар до тада нисмо престали да сисамо, / већ се препуштали сеоским задовољствима, детињасто? / Или смо фрктали у пећини Седам спавача? / Било је тако; али ово...” *(Он*

заћушии поштио примейши њен шихи бес.) Што си се толико узбудила?

ГЂА ДЕЛИ: Чак не знаш ни како то да читаш.

ФРЕНКИ: А шта мислиш да сам управо радио?

ГЂА ДЕЛИ: Шегачио се с тиме. Као и он. (Пауза.)

ФРЕНКИ: Нисам се шегачио... Чуј, зашто плачеш?

ГЂА ДЕЛИ: Не плачем!

ФРЕНКИ: Нисам се шегачио... Ја једноставно онда не знам како то треба да читам.

ГЂА ДЕЛИ: Ти можда раније никада ниси ни видео неку песму.

ФРЕНКИ: (Једноставно.) Да, јесам. Морали смо да читамо поезију у гимназији. Милтонов *Изгубљени рај*. Ја сам чак морао да научим напамет један део. Хоћеш да чујеш?

ГЂА ДЕЛИ: Хвала ти, у сваком случају.

ФРЕНКИ: Океј, значи ја не знам како треба да се исправно чита поезија.

ГЂА ДЕЛИ: Дете! Наравно да не знаш.

ФРЕНКИ: (Благо изазива.) Али ти знаш, је ли?

ГЂА ДЕЛИ: (Пркосно.) Да.

ФРЕНКИ: Откуд знаш?

ГЂА ДЕЛИ: Не знам откуд знам.

ФРЕНКИ: Неко ти је рекао?

ГЂА ДЕЛИ: Неки људи једноставно знају неке ствари, и то је све.

ФРЕНКИ: Океј. (Пружа књиџу, отворену, она се не покреће.) Хајде, ти. (Ставља књиџу на сто.)

ГЂА ДЕЛИ: Шта.

ФРЕНКИ: Читај. (Крене улево, седне, на столицу поред драјерије.)

ГЂА ДЕЛИ: Не верујеш ми?

ФРЕНКИ: Стално мислиш да ти не верујем. Да, верујем ти. Али хоћу да видим у чему је разлика. (Она још увек оклева, а заштим најокоп седне, с десне стране)

свола и узме књигу, забринута и сумњајући у његов мотив. Најзад, она почне да чисти и она што може.)

ГЂА ДЕЛИ:

„Питам се, тако ми верности моје, шта смо ти и ја
Радили пре него што смо се волели? Зар нисмо до тада престали да сисамо
Већ се препуштали сеоским задовољствима, детињасто?
Или смо фрктали у пећини Седам спавача?
Било је тако, сем овог, сва задовољства била су само уобразиља.”
(Она подигне поглед са странице и настави најаметт.)
„Ако сам икада икакву лепоту видео,
Коју сам желео, и добио, био је то само сан о теби.

А сада добро јутро нашим душама што се буде,
Које једна другу не гледају из страха;
Јер љубав сву љубав других призора надзире,
И један мали простор чини великим
Нек морепловци у нове светове отплове;
Мапе дајте другом, светови су се световима показали;
А ми да имамо један свет, свако има један и јесте један.

Мој лик у твом оку, твој се у моме јавља,
И права искрена срца у тим лицима почивају;
Где можемо наћи две боље половине света
Где нема јасног севера ни запада на заходу?
Све што умире није било спојено једнако;
Ако наше две љубави јесу једна, или ти и ја
Волимо толико једнако да нико не попусти, нико не може да умре.”

(Пауза, они су мирни, Френки је ујорно гледа. Она приђе прозору и стоји, гледа најоље, леђима окренућа њему.) Дивна сањалица, то сам ја.

ФРЕНКИ: Зашто?

ГЂА ДЕЛИ: *(После паузе.)* Једном сам те нешто слагала, Френки.

ФРЕНКИ: *(Мисли на нешто од раније, површно.)* Хоћеш да кажеш да си ми рекла нешто што ниси мислила?

ГЂА ДЕЛИ: Ох, не. То никада нисам учинила... Али ја сам старија него што сам рекла. Ја имам тридесет и осам година.

ФРЕНКИ: *(После паузе.)* Океј.

ГЂА ДЕЛИ: И ја те волим, Френки. *(Она чека да он проговори, а онда се окрене ка њему.)* Глупо, зар не? *(Он и даље не може да одговори, она одлази најред, лево.)* Зар није?

ФРЕНКИ: *(Коначно.)* Када сам ја у питању, да. Хоћу да кажем, ја не знам зашто би ико пожелео да ме воли.

ГЂА ДЕЛИ: Ти си љубазан млади мушкарац, Френки.

ФРЕНКИ: Зашто? Стварно тако мислим.

ГЂА ДЕЛИ: Знам да тако мислиш. Због тога си љубазан. Да си то рекао, а да ниси тако мислио, ти би био пристојан, али не љубазан... није требало да ти кажем, то знам...

ФРЕНКИ: Зашто?

ГЂА ДЕЛИ: Али пошто то једном осетиш, само мало треба пре него што то мораш да кажеш. То је као да чекаш да се догоди оно неминовно.

ФРЕНКИ: Зашто није требало да ми кажеш?

ГЂА ДЕЛИ: Зато што када једном кажеш, то може све да промени.

ФРЕНКИ: *(Устане.)* То ништа не мења.

ГЂА ДЕЛИ: Није довољно само бити вољен, драги. Треба знати шта са тиме урадити.

ФРЕНКИ: И шта ја треба с тиме да урадим?

ГЂА ДЕЛИ: То је оно што сам хтела да кажем.

ФРЕНКИ: (*Неспрљиво.*) Шта. (*Она се само насмеши, ишужно.*) Па, немој да ме тако гледаш као да сам идиот! Шта!

ГЂА ДЕЛИ: Не, не, не! Нисам то радила. Нисам. Ствар је у томе... ја не могу да ти кажем шта с тиме да урадиш. Нико не може. (*Он сада схвати, пауза.*) Била сам добра према теби, зар нисам, Френки?

ФРЕНКИ: Наравно да јеси.

ГЂА ДЕЛИ: Дала сам ти пуно тога.

ФРЕНКИ: Да. И све ће ти се то такође вратити.

ГЂА ДЕЛИ: Ти ћеш вратити? (*Он клима главом.*) Не... али можда неко други хоће... и то ће бити исто тако добро. (*Пауза.*) То је као она игра коју смо играли кад сам била мала. Пренеси. Јеси ли играо ту игру? Ти нешто кажеш ономе поред тебе или урадиш нешто па му кажеш да то пренесе даље. Понекад је то било нешто лепо, понекад је то био ударац у руку. Бити жив пуно личи на ту игру.

ФРЕНКИ: Играо сам то кад сам био клинац.

ГЂА ДЕЛИ: Немој да престанеш.

ФРЕНКИ: Сем ако то није ударац у руку.

ГЂА ДЕЛИ: Не, и то треба да пренесеш... Сећаш се да си ме питао зашто сам изабрала тебе, а не неког другог?

ФРЕНКИ: Рекла си да не би знала рећи.

ГЂА ДЕЛИ: Не. Али ја знам зашто сам желела да се вратиш после оног првог пута... и сваког пута. Јеси ли приметио да врло често људи имају начина да разговарају једни са другима како би избегли да разговарају једни са другима?

ФРЕНКИ: Не... не бих рекао.

ГЂА ДЕЛИ: Слушај, видећеш. Али то једва да је било између тебе и мене. Увек с времена на време у овом животу, Френки, неко прича с неким другим. Хоћу да кажем, прича. То је слатка музика, Френки. И ти је слушаш, чујеш ли? Увек, твој читав живот, ишчекуј то. (*Пауза, он схвати. Она га озбиљно пољуби.*) Најбоље би било да се губиш одавде, скоро је време.

ФРЕНКИ: То није оно што желим да урадим.

ГЂА ДЕЛИ: А шта желиш да урадиш? *(Он се насмеши.)* Сутра је нови дан.

ФРЕНКИ: Баш лепо што су то тако средили.

ГЂА ДЕЛИ: Тутањ, дрско дерле. *(Она оглази до вратица, откључава и погледа у ходник, затвара вратица, окреће се ка њему, придржава му кайући, чека. Он прилази и узима кайући од ње.)*

ФРЕНКИ: Видећу те сутра?

ГЂА ДЕЛИ: Бићу овде. *(Пауза.)*

ФРЕНКИ: Да ли ме *стварно* волиш?

ГЂА ДЕЛИ: Не, стварно те не волим, ниси чак ни згодан. Зашто не носиш шал или тако нешто, прехладићеш се ако идеш тако. *(Она га полаховито загрли и пољуби. Пауза.)* Једнога дана ћеш то рећи, а ја нећу.

ФРЕНКИ: Шта?

ГЂА ДЕЛИ: Једног од ових дана ти ћеш то рећи видећу те сутра, а ја нећу.

ФРЕНКИ: Прекини с тиме, важи.

ГЂА ДЕЛИ: Само упамти што сам рекла: слушај слатку музику... и пренеси је даље. *(Она отвори вратица, он брзо погледа у ходник, затим у њу и изађе. Она полако затвори вратица. Приђе столу, подигне књигу и чејку за косу и крене према спаваћој соби, полако чејкајући косу.)*

ЗАВЕСА

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82

ПРЕПОРУЧЕНО / главни и одговорни уредник Дејан Алексић ;
. – 2019, бр. 44 – Краљево (Цара Душана 39) : Народна библиотека
„Стефан Првовенчани”, 2005 – (Београд : Планета принт). –
16 цм

. – Суплемент или прилог уз : Повеља =
ISSN 0352–7751
ISSN 1452–3531 = Препоручено
COBISS.SR–ID 127958284